

da, om Hensynet til Almenvellet her var tilstrækkeligt til, at Justitsministeren fraveg Regelen i § 31 og oplyste største Delen af Befolkningen om dens Vildfarelse. Dette maatte bero paa et Skøn. Justitsministerens Skøn havde altsaa ført til, at han mente sig berettiget dertil, og Socialdemokraterne kunde ikke afvise Ministerens Afgørelse. »Jeg maa sige, at jeg fuldkommen forstaar og billiger, at den højtærede Justitsminister handlede, som han gjorde, for at skabe den Ro om Nævningeinstitutionen i Befolkningen, som var nødvendig.«

Løje (V.) vilde ikke blande sig i Striden om det rent juridiske Spørgsmaal, hvorom Meningerne syntes at være stærkt delte. Venstre var fuldt ud enig i, at Offentligheden havde Krav paa at faa Besked, men fandt dog, at Ministeren burde være gaaet andre Veje, og mente afgjort, at en Appel til Højesteret kunde have klaret Sagen paa en Maade, der vilde have været mindre udsat for Kritik. Om Formen for Ministerens Erklæring af 4. Marts, Skildringen af pinlige Detailler fra Lægens Konsultationsværelse, som havde virket stødende paa mange, vilde Taleren ikke sige noget afgørende. I øvrigt skulde Venstre ikke dadle Ministeren for, at han ved en Lejlighed, hvor han fandt det nødvendigt, satte Tingene paa Plads; kun syntes det at kunne være gjort paa en noget anden og lempeligere Maade.

Victor Pürschel (K. F.) var ganske enig med Ministeren i hans Skildring af Baggrunden for hans Aktion. Derimod mente han, at Ministeren, uden at nogen Nødvendighed derfor forelaa, havde sat sig ud over Retsplejelovens § 31 og havde gjort det ved en Redegørelse, der efter sit Indhold var udelukket fra at opfylde Formaalet, og som tillige havde en meget uheldig Form. Det var utvivlsomt tilladeligt i en Dom at referere, hvad der var foregaaet for lukkede Døre; men der var den afgørende Forskel paa en Ministers Referat og en Doms Referat, at dette sidste kunde gøres til Genstand for Appel. Og naar Ministeren havde henvist til, at Regeringen maatte have Ret til at offentliggøre, hvad der var foregaaet for lukkede Døre i en Sag, hvor Dørlukningen var sket af Hensyn til Statens Interesser, men disse senere viste sig ikke at være tjent dermed, var dertil at bemærke, at Regeringen i saa Fald var den eneste, som var berettiget til at handle paa dens Vegne, i hvis Interesse Dørene var lukket. Forudsætningen for, at man kunde give Ministeren en Ret til at tilsidesætte § 31 maatte være, at der forelaa en Nødssituation, som krævede en Indskriden, og at det tilsigtede Maal ikke kunde naas ad anden Vej. Ingen af disse Betingelser var imidlertid opfyldt. En Appel til Højesteret vilde sikkert have bevirket, at »Gassen meget hurtigt vilde